

Ο ΧΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΑΚΙΣΧΙΛΙΩΝ (Ματθ. 14, 14-22)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας που έγινε στην Παναγία των Ξένων, στις 25/7/1999)

1. Για ένα κομμάτι ψωμί

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο ότι ο Χριστός βρισκόταν σ' ένα έρημο μέρος και χιλιάδες άνθρωποι άκουγαν από το πρωί μέχρι το βράδυ τον λόγο Του, ξεχνώντας τις ανάγκες του σπιτιού τους και τις δουλειές τους. Στο τέλος οι άγιοι απόστολοι παρενέβησαν και είπαν στον Χριστό:

-Άφησέ τους να φύγουν. Να πάνε στα γύρω χωριά να βρουν κάτι να φάνε. Νηστικοί είναι όλη την ημέρα.

Ο Χριστός τούς είπε:

-Δώστε τους κάτι εσείς.

-Δεν έχουμε. Έχουμε μόνο πέντε ψωμιά και δύο ψάρια. Πώς να φτάσουν; Για πέντε χιλιάδες άνδρες και ο Θεός ξέρει για πόσες γυναίκες πώς να φτάσουν;

Με τα μέτρα των ανθρώπων δεν φτάνουν. Αλλά με τα μέτρα του Θεού, που τα πάντα δύναται, φτάνουν και παραφθάνουν.

Καταλαβαίνουμε άραγε τι σημασία έχει η διήγηση του θαύματος αυτού; Ή το μόνο που σκεπτόμαστε είναι, τι καλά που θα ήταν, αν ακούγαμε ότι ο Κύριος πλήθυνε τις φραντζόλες στην Αφρική και στις Ινδίες για να φάνε όλοι οι άνθρωποι.

2. Ζητάτε την ουσία

Τι είναι το ψωμί αδελφοί; Και πώς γίνεται;

Το ψωμί είναι πρώτα ένα σπυρί σιτάρι. Όποιος έχει ένα σπυρί σιτάρι, μπορεί να

φτειάξει ψωμί.

Αλλά πρέπει πρώτα να το θυσιάσει και να το πετάξει στη γη. Στη γη το σιτάρι θα σαπίσει. Θα πάψει να υπάρχει. Αλλά μετά γίνεται ένα ωραίο φυτό. Τι σοφία Θεού! Ένας σπόρος γίνεται ένα ωραίο φυτό. Και ξαφνικά βρίσκεις πάνω του, είκοσι και τριάντα και περισσότερους κόκκους σιτάρι. Τους οποίους άμα τους τρίψεις μαζί, άμα τους αλέσεις, γίνονται αλεύρι. Και το αλεύρι άμα το ζυμώσεις γίνεται μια μάζα, το ζυμάρι, που όταν το ψήσεις γίνεται ψωμί.

Τι νόστιμο που γίνεται το ψωμί, αν είναι από καλό σιτάρι και με καλό νερό. Τι θαύμα, τι σοφία Θεού! Και κάτι ακόμη. Λένε οι γιατροί: Αυτός ο μικρός σπόρος το σιτάρι είναι πλήρης τροφή για τον άνθρωπο.

Την σημερινή εποχή μας έχουν παλαβώσει οι γιατροί με τις ουσίες που έχει ανάγκη ο οργανισμός μας. Εκατό είναι; Πεντακόσιες είναι; Χίλιες είναι; Ένα σπυράκι σιτάρι τις έχει όλες μέσα. Και τις παίρνουμε από αυτό το σπυράκι το σιτάρι, όταν το φάμε σαν ψωμί, όλες τις ουσίες που χρειάζεται ο οργανισμός μας. Τι σοφία Θεού!

Γι' αυτό τα έφτειαξε έτσι ο Θεός. Ξέρει τι κάνει ο Θεός! Και ήξερε τι έκανε ο Χριστός, όταν πολλαπλασίαζε για τους ανθρώπους το ψωμί. Για να μας δείξει ότι πρέπει να στρέψουμε την προσοχή μας στην «ουσία». Όχι στη λεπτομέρεια, όχι στη διασκέδαση, αλλά στην ουσία. Για το σώμα, ουσία και υγεία είναι να παίρνει μια πλήρη τροφή. Και όσο πιο απλή είναι, τόσο πιο ανθρώπινη. Γιατί ο άνθρωπος σαν ον λογικό, πρέπει να ξεχωρίζει την τέρψη από την ωφελιμότητα. Και να ξέρει να προτιμάει την ωφελιμότητα. Και να ξέρει ότι ωφελιμότητα, δεν είναι μόνο εκείνο που είναι ωφέλιμο για τον εαυτό του, αλλά εκείνο που είναι ωφέλιμο για όλους.

Γι' αυτό ο Χριστός πολλαπλασίασε το ψωμί που είχαν οι απόστολοι για τον ίδιο και για τον εαυτό τους, να το φάνε μόνοι.

Πόσο πρέπει να φροντίζει κανείς να φιλοσοφεί τον λόγο του Θεού. Πρέπει να χαλάμε από την φαιά ουσία μας, για να καταλάβουμε το μήνυμά του. Το βάθος του. Πόσα δεν καταλαβαίνουμε...

Αλήθεια, το σκεφτήκαμε ποτέ, τι σοφία αποκτάει το κεφάλι μας και η ζωή μας με την μελέτη του λόγου του Θεού!

3. Το αιώνιο ψωμί

Υπάρχει λοιπόν το ψωμί που πάει στην κοιλιά. Που χορταίνει τον άνθρωπο για λίγη ώρα.

Αλλά όπως είπε ο Χριστός υπάρχει και ένα άλλο ψωμί. Αυτό δεν βγαίνει από τη γη. Αυτό κατεβαίνει από τον ουρανό. Και είναι χιλιάδες φορές πολυτιμότερο για τον άνθρωπο, από το ψωμί που βγαίνει από την γη. Πόσο πολυτιμότερο; Όσο είναι ανώτερος ο ουρανός από την γη. Και αυτό το ψωμί που κατεβαίνει από τον ουρανό, «είναι η σάρκα μου» είπε ο Χριστός «και το αίμα μου».

Κατέβηκε ο Χριστός από τον ουρανό στη γη. Και πήρε από την ηγιασμένη γη της υπεραγίας Θεοτόκου το πρώτο κύτταρο του σώματός Του. Σιγά-σιγά το έκανε ολόκληρο άνθρωπο. Και όπως από ένα βλαστάρι, σκορπίζεται γύρω του η ευωδία, η ομορφιά, η ωφελιμότητα της τροφής που δίνει, έτσι και από το βλαστάρι της σάρκας του Χριστού, ξεχύθηκε στον κόσμο η ευωδία της αρετής και η δύναμη της διδασκαλίας Του και του παραδείγματός Του.

Και στο τέλος ο Χριστός άλεσε τον εαυτό του σαν σιτάρι και τον έκανε ψωμί για την σωτηρία του κόσμου. Τη Μ. Πέμπτη, λίγο πριν από τον θάνατό Του πρόσφερε αυτό τον Άρτο «τον εκ του ουρανού» στους μαθητές Του. Και μέσω αυτών, σ' όλους τους μαθητές Του ανά τους αιώνες, λέγοντάς τους: «Λάβετε φάγετε τούτο εστί το σώμα μου το υπέρ ημών κλώμενον εις άφεςιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον».

Αυτός είναι ο Άρτος του Θεού, ο εκ του ουρανού καταβάς. Και όποιος τον τρώγει δεν παίρνει δύναμη για λίγο, αλλά παίρνει κάθαρση ψυχής και σώματος. Αιώνια ζωή και ανάσταση.

Λέει ο Χριστός: Όποιος φάει το σώμα μου, αυτό που του δίνω, και πίνει το αίμα μου, εγώ θα τον αναστήσω την ημέρα εκείνη της Δευτέρας Παρουσίας για να απολαύσει την Βασιλεία του Θεού την αιώνια.

Να φάει και να μην πεινάσει ποτέ πια.

4. Το δίδαγμα του νεοσύλλεκτου

Σε μια μάχη στο Β' Παγκόσμιο πόλεμο, τραυματίστηκαν πολλοί. Σε μια ανάπαυλα τους φορτώνουν στο αυτοκίνητο για να τρέξουν όπου προλάβουν και όσους προλάβουν. Ήταν και ένα παιδί νεοσύλλεκτος, 18 χρονών, βαρειά τραυματισμένος. Περνάει το αυτοκίνητο και τον πετάνε και αυτόν μέσα.

Όπως πήγαιναν για το πρώτο Νοσοκομείο, χτυπάει η καμπάνα μιας Εκκλησίας.

Φωνάζει ο νεοσύλεκτος:

-Σταματείστε. Εγώ δεν πιστεύω ότι η ζωή μου φθάνει μέχρι το νοσοκομείο. Πηγαίνατέ με στην Εκκλησία να πάρω «τον Άρτο της ζωής, τον εκ του ουρανού καταβάντα και διδόντα ζωήν στον κόσμο».

Με τα πολλά τον πήγαν στην Εκκλησία, μετέλαβε το σώμα και το αίμα του Χριστού και είπε: «νυν απολύεις, τον δούλον σου δέσποτα...» Αλλά ο Θεός θέλησε να ζήσει, και μάλιστα να γράψει τα απομνημονεύματά του. Όταν βλέπει κανείς ένα τέτοιο παράδειγμα, από ένα παιδί δεκαοκτώ χρονών, καταλαβαίνει πόσο ανώτερη είναι η ζωή της ψυχής και πόσο ανώτερο είναι το ψωμί της καρδιάς από το ψωμί της κοιλιάς.

Και πόσο ανώτερο είναι από το ψωμί του φούρναρη, το ψωμί που προσφέρει εν τω ονόματι του Χριστού ο δούλος του ο ιερέας.

Για να γίνει το σιτάρι ψωμί πρέπει να αλεστεί, δηλαδή να πάψει νάναι σιτάρι και να ψηθεί, έτσι γίνεται νόστιμο και ανεκτό στην κοιλιά.

Και ο Χριστός ο Υιός του Θεού ήλθε κάτω και αλέστηκε. Πώς αλέστηκε; Με τις τόσες δοκιμασίες και με τον Σταυρό. Και έγινε το σώμα του η ζωή της ζωής μας.

Εμείς, λέγει ο άγιος Ιγνάτιος, πρέπει να ακολουθάμε την ίδια διαδικασία. Τι έλεγε ο άγιος πριν μαρτυρήσει για τον Χριστό; «Σίτος ειμί του Θεού και υπό οδόντων θηρίων αλήθομαι». Είμαι σιτάρι του Θεού και μετά από λίγο, αντί για μυλόπετρες θα με κόψουν κομμάτια τα δόντια των θηρίων που θα με φάνε. Και εύχομαι με αυτό τον τρόπο να γίνω ψωμί που θα αρέσει στον Χριστό.

Και εμείς πρέπει να λέμε: «Είμαστε σιτάρι. Πώς θα γίνουμε ψωμί που θα αρέσει στον Χριστό»; Δεν είναι ανάγκη να μας φάνε τα θηρία. Πρέπει εμείς να κάνουμε τον εαυτό μας νόστιμο ψωμί. Πώς θα τον κάνουμε;

Να μην αφήνουμε τον εαυτό μας να μας «οδηγεί». Που σημαίνει να μην επιτρέπουμε να μας οδηγούν τα πάθη και οι κακίες μας. Αλλά να έχουμε την αγάπη του Χριστού, και την ειρήνη του Χριστού. Έτσι αλέθεται ο άνθρωπος, και έτσι γίνεται από σιτάρι, ψωμί -θυσία- άξιος να βρεθεί στο ιερό της Βασιλείας του Θεού, μπροστά στο θρόνο του Χριστού.

5. Τι κάνει την κόλαση

Κάποιος παρακαλούσε τον Θεό: «Πατέρα μου ουράνιε, δείξε μου την Βασιλεία σου και την κόλαση, να καταλάβω πώς πρέπει να αγωνίζομαι».

Και ο εύσπλαγχνος Θεός, έστειλε τον προφήτη Ηλία να τον πάρει από την γη και να τον πάει να δει τον Παράδεισο και την κόλαση.

Πάει πρώτα σ' ένα μέρος όπου πάνω από μια ολόλαμπρη φωτιά, ήταν ένα τεράστιο τσουκάλι. Μέσα βλέπει τις νοστιμότερε λιχουδιές.

Γύρω-γύρω, στέκουν άνθρωποι πολλοί, που έχουν κάτι πολύ μακρυνά κουτάλια. Μπορούν να πάρουν από το τσουκάλι, αλλά τόσο μακρυνά που είναι δεν μπορούν να τα φέρουν στο στόμα τους. Το φαγητό πέφτει και οι άνθρωποι μένουν νηστικοί, σκελετωμένοι, θλιμμένοι. Ψίχα δεν μπορούν να βάλουν στο στόμα τους.

-Τι συμβαίνει εδώ, άγιε προφήτη Ηλία; ρωτάει.

-Παιδί μου, του λέει, εδώ είναι η κόλαση. Έχουν όλα τα καλά, και δεν μπορούν να τα απολαύσουν. Αυτό είναι η χειρότερη τιμωρία για τον άνθρωπο. Να έχει όλα τα καλά και από την κακία και τον εγωισμό του να μη τα χαίρεται.

Τον παίρνει έπειτα ο προφήτης Ηλίας και πάνε σε ένα άλλο μέρος. Η ίδια φωτιά, το ίδιο τσουκάλι και γύρω-γύρω, πολλοί άνθρωποι με τα ίδια μεγάλα κουτάλια. Αλλά ο καθένας παίρνει από το τσουκάλι και κρατώντας το κουτάλι από την άκρη το δίνει στο στόμα του άλλου. Και ήταν όλοι χορτάτοι, όλοι γεμάτοι χαρά και ικανοποίηση.

Τι ήταν αυτό που τους έκανε ευτυχισμένους;

Αλέστηκαν ή αλέθονταν οι άνθρωποι αυτοί με τη σκέψη της προσφοράς. Τι θα δώσω. Όχι τι θα αρπάξω. Τι θα προσφέρω, πώς θα βοηθήσω. Και βοηθώντας ο ένας τον άλλο, ευρίσκονταν όλοι χορτάτοι...

Με την αγάπη σκέπασε ο Χριστός τον κόσμο. Και με την αγάπη αλέθεται το σιτάρι της υπάρξεώς μας, για να γίνει τροφή και θυσία στο Χριστό.

Να καταλάβουμε αυτά τα μεγάλα μυστήρια και να αγαπήσουμε:

και το ψωμί της γης και να το χρησιμοποιήσουμε για τον εαυτό μας και για τους άλλους, και τον Άρτο τον εκ του ουρανού καταβάντα, και τον Σταυρό του Χριστού με τον οποίο γινόμαστε ψωμί και θυσία στον Χριστό και όργανα της Βασιλείας του. Αμήν.-